

— Влѣзъ, влѣзъ, нѣмаме, отговори тънъкъ и нѣженъ гласъ. Нено влѣзе. Той свари Пенка седнала на рогозка и плете нѣщо; майка ѝ влачеше вълна. Лицата на дъщерята и майката бѣха весели и честити.

— Дома ли е Петъръ? запита чорбаджията.

— Вжтре е — отговори Петровица.

Чорбаджи Нено влѣзе въ кѣщи и свари Петра, че се изтѣга безъ работа.

Този човѣкъ бѣ ленивъ и очакваше наготово отъ женитѣ всичко.

— Какво те носи по насъ, запита Петъръ съ очудване, като видѣ, че не другъ, а чорбаджи Нено, богаташътъ, иде да го посети.

— Ида за добро, Петре, рече чорбаджията и поиска чаша студена вода. Бащата извика на Пенка, която пѣргаво донесе зелената стомна съ прѣсна вода и я подаде на Нена. А той вода пие и хубавото момиче гледа. Когато Пенка излѣзе на двора, Нено проговори:

— Азъ чухъ, че вие сте я годили.

— Годихме я, потвърди Петъръ за добъръ и работенъ момъкъ.

— Рано сте я задомили.

Не е рано, чорбаджи. Тя навърши вече 15 години.

— А пѣкъ азъ мислѣхъ да я взема за нашъ Никола.

— Тѣй ли? зачудено запита Петъръ и прочитъ му свѣтнаха.

Изведнажъ Петъръ прекара презъ ума си, какво би станало, ако се сроди съ богатия и влиятеленъ чорбаджи Нено. Наистина, той знаеше, че неговиятъ синъ Николчо е развалено момче и пия-